

Dem Bu Dem

Göğsümden göçen kuşlar âtime bayrak diker
Sözüm gözümü açtı döndü cihan, dem bu dem
Seherde yürür dağlar fecri göğüme çeker
Gönlüm yola koyuldu yürür kervan, dem bu dem

Sabah narı çatlatmış kızıl dallarda bahar
Çiy, otun kirpiğinde aşka yol bulan pınar
Bir tay ovayı biçer yelesi savrulan kar
Yol ayağımı tanır döndü devran, dem bu dem

Irmağın kenarında yalın ayaklar gezer
Güneşin çocukları kumdan tesbihler dizer
Annem ocak başında kederi unla ezer
Gurbet bağrını çözdü, diner hicran, dem bu dem

Eşiğin taşlarına gölgem gelip dayandı
Mazinin gergefinde renkler bana âyandı
Hatıra beşiğinde ne türküler uyandı
Kıyıları yitirdim, taşıtı umman dem bu dem

Söğüdün dallarıymış göğ merdiven kuran
Değirmen taşında gün uykuları savuran
Rüzgârın avucunda sarı vakti yoğuran
Başak secdeye vardı oldu harman, dem bu dem

Yüzümdeki çizgiler gidenlerden yadigâr
Her kıvrımda çoğalır ruhumu saran efkâr
Ekmeği böler gibi ömrü böldü bu diyar
Özledikçe yeşerdi bende irfan, dem bu dem

Son kuş da kanatlandı rastlanmadı izine
Perdeler aralandı erdi aşkın gizine
Irmak kendi adını bıraktı denizine
Can aslına kavuştu bitti seyran, dem bu dem